

Ross-van Dorp

hoogte gesteld. Dan begint mijn verantwoordelijkheid. Ik heb uitgelegd wat ik onder die verantwoordelijkheid heb gedaan. Wat er tussen 15 januari en 7 februari is gebeurd, zullen wij nagaan, maar dat is voor onze positie op dit moment niet relevant.

Het rapid-alertsysteem werkt via de Commissie. De Commissie meldt via het rapid-alertsysteem formeel aan Nederland dat er iets mis is. Op dat moment is er een basis en zijn wij gehouden te handelen. Dat is ook gebeurd. Zaterdag, de dag nadat wij de telefonische melding van de Duitse overheid hadden gekregen, heeft de RVV meteen een onderzoek ingesteld bij het betrokken bedrijf om te kunnen vaststellen wat daar aan de hand is. Vervolgens is de RVV monsters van de leveringen gaan nemen. Dat vergt een aantal dagen omdat de proeven een paar dagen duren. Wij konden dus niet sneller handelen. Zelfs voordat de Commissie ons had gealarmeerd, waren wij daar dus al mee doende.

Natuurlijk leren wij van het verleden. Om die reden hebben wij de zaken zo snel aangepakt. Bedrijven zijn op slot gezet. De tracering vindt snel plaats. In de slachterijen houdt men de karkassen die afkomstig zijn van bedrijven waarbij zich het onderhavige vermoedelijk heeft voorgedaan, reeds terzijde. Er wordt dus alles aan gedaan om deze waar uit de voedselketen te houden.

Over de consequenties voor de veehouderijbedrijven zullen wij nog met elkaar spreken. De informatie is allemaal nog erg vers. Per slot van rekening hebben wij pas gisteren kunnen vaststellen dat er een rapid-alertmelding is gekomen. Wij komen hierop nader terug en zullen de Kamer daarover wellicht schriftelijk informeren.

Staatssecretaris **Ross-van Dorp**: Voorzitter. Ik heb hieraan niets toe te voegen anders dan dat er op dit moment geen tekenen zijn die erop duiden dat wij zo ongerust moeten zijn dat nu al actie moet worden ondernomen. Het lijkt mij verstandig om morgenochtend af te wachten. Wij hebben alles in paraatheid, opdat we zo snel mogelijk kunnen handelen. We moeten zorgvuldig zijn en niet nodeloos paniek zaaien. Ik denk dat wij op dit moment de juiste weg bewandelen.

De heer **Tichelaar** (PvdA): Ik heb de minister bij MPA horen zeggen: eens maar nooit weer. Ik hoor hem nu zeggen dat er vandaag een regeling uitgaat. Hij vertelt de Kamer niet wat deze regeling is, maar deze komt wel op het net. Waarom heeft hij dat nagelaten op 7 februari, toen hij het wist? Hij verschuilt zich volgens mij achter de gegevens die hij van Duitsland heeft gekregen. Het gaat erom of hij vindt dat het systeem van communicatie tussen zijn ministerie, de burgers, de consumenten en de boeren werkt volgens de gegevens die hij nu heeft.

Minister **Veerman**: Het antwoord daarop is: ja, het werkt. Ik zie niet in hoe wij sneller hadden kunnen reageren dan wij hebben gereageerd. Nogmaals, de feiten: vrijdagmiddag, 7 februari...

De heer **Tichelaar** (PvdA): Voordat u dit verhaal gaat afmaken, wat een herhaling van zetten is, vraag ik waarom u dat niet op 7 februari op het net hebt gezet, zodat ieder daar kennis van kon nemen, ook de boeren die voedsel hebben gekregen van dat voederbedrijf. Waarom is dat niet gebeurd?

Minister **Veerman**: Omdat op 7 februari niet duidelijk was waar het precies om ging. Wij moeten niet onnodig paniek maken. Maandag hebben wij duidelijkheid gekregen waar het om gaat. Toen is onmiddellijk gehandeld. Vooruitlopend daarop hebben wij monsters laten trekken, waarvan de uitslag nog op zich laat wachten.

De heer **Van der Ham** (D66): Een van de grote problemen bij dit verhaal is de gebrekkige communicatie. Er is niet voldoende communicatie tussen Duitsland en Nederland of niet snel genoeg. Wordt het geen tijd voor een Europese voedselautoriteit? Wat gaat de minister in Europees verband doen om deze te versnellen?

Minister **Veerman**: Ik heb geen invloed op de communicatie in Duitsland. Ik heb in deze Kamer verantwoording af te leggen over wat ik heb gedaan, nadat het ons bekend is geworden. Als het gaat om verbetering, is dit een voorbeeld dat zich daarvoor leent.

De heer **Van der Vlies** (SGP): Het is een jammer-incident. Als je niet

oppast, geeft het schade aan de sector, is het consumentenvertrouwen in het geding en hebben wij een neerwaartse spiraal. Zo ver moet het niet komen. Voor de toekomst heb ik deze vraag. Het verbaast mijn fractie dat het besmette veevoederproduct zo diep in de keten heeft kunnen komen. Moet er niet een veel preventiever systeem worden ontwikkeld, zodat het meteen wordt afgevangen als het aan de veevoederverwerkende industrie wordt afgegeven? Is dat een mogelijkheid, die natuurlijk internationaal moet worden aangehecht, om dit soort misère te voorkomen?

Minister **Veerman**: Dat is een weg die wij zeker willen gaan. Wij zullen met de Kamer de Kaderwet diervoeders nog bespreken, waarin het soort regelingen dat de heer Van der Vlies suggereert, kunnen worden opgenomen. Wij kunnen daarover discussiëren, maar wij kunnen vaststellen dat het bij veevoeders om grote stromen van zeer diverse samenstelling en van veel verschillende herkomsten gaat. De vraag is op welke wijze je zo spoedig mogelijk inzicht kunt krijgen wanneer er iets mis is. Ik houd staande dat wij niet sneller hebben kunnen reageren dan wij hebben gereageerd. Ik betreurt het dat hieruit weer schade en verkeerde beeldvorming ontstaat. Dat moet ons eens te meer aansporen om met de Kaderwet diervoeders dit soort problemen te voorkomen.

Vragen van het lid Kant aan de staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Sport over **onnodige sterfgevallen door tekorten op de intensive care**.

De **voorzitter**: Ik geef alleen de gelegenheid aan mevrouw Kant om in twee minuten haar vragen te stellen en voor een kort antwoord van de staatssecretaris, maar niet voor aanvullende vragen van mevrouw Kant of van de Kamer, want ik wil binnen het uur blijven.

□

Mevrouw **Kant** (SP): Voorzitter. Vrijdag werd opnieuw de noodklok geluid over de problemen op de intensive care van ziekenhuizen. Volgens de Nederlandse vereniging

Mevrouw Ross-van Dorp, staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport
© M. Sablerolle – Gouda

van intensive care sterven er 140 mensen per jaar onnodig. Dit probleem is al heel vaak in de Tweede Kamer aangekaart. De SP heeft dit voor het eerst in 1969 aan de orde gesteld en sindsdien is er vele malen op aangedrongen om nu eindelijk eens maatregelen te nemen, maar er werd veel te traag op dit ernstige probleem gereageerd.

In 2001 werd er gelukkig eindelijk een stuurgroep ingesteld die met een plan zou komen om de problemen op de intensive care aan te pakken. In oktober van 2002 was dit plan klaar, maar ik schrok, omdat in november bleek dat dit plan er wel lag, maar dat er vervolgens helemaal niets mee gebeurde en de voortgang op zijn gat lag, om het zo maar te zeggen. Ik sprak de minister hierop aan. Hij leek ook verrast en zegde mij in november toe dat het plan dat tijdelijk in zittende staat verkeerde, weer op zou staan. Die belofte is hij niet nagekomen. Wie er ook is opgestaan en hiervoor is gaan lopen, het was niet de minister van VWS. Er is dus nog steeds niets gebeurd.

Hoe kan het dat iets wat zo belangrijk is en wat wij allemaal snel willen oplossen, zo verzandt in bureaucratie en laksheid? Waarom is de minister deze belofte niet nagekomen en ligt het plan nog steeds op de plank? Ik hoop niet dat dit iets met de demissionaire staat van het kabinet heeft te maken, want

daarvoor is het echt te belangrijk. Ik wil dat de staatssecretaris, namens de minister, toezegt dat het per direct wordt opgepakt en dat de extra middelen die ervoor nodig zijn, er komen.

Staatssecretaris Ross-van Dorp: Voorzitter. Ik dank mevrouw Kant voor deze vraag. Het is inderdaad buitengewoon zorgelijk als wij nog steeds moeten constateren dat mensen dreigen te overlijden door gebrek aan IC-capaciteit. Afgezien van de aantallen die worden genoemd, is elk sterfgeval genoeg om bezorgd over te worden.

Mevrouw Kant verwijst naar de stuurgroep die is ingesteld door minister Borst. Deze stuurgroep heeft een zeer doorwrocht rapport geschreven waarin een aantal zeer concrete actiepunten staat. Het kabinet heeft overigens niet gewacht op het rapport met het zoeken naar mogelijkheden om de IC-capaciteit uit te breiden. Per 1 januari 2003 is bijvoorbeeld een beleidsregel ingegaan die het mogelijk maakt dat het geld de patiënt volgt als deze bijvoorbeeld zware beademing in de IC nodig heeft. Er is ook gekeken naar de mogelijkheid om IC-verpleegkundigen op te leiden en ook daar zijn vorderingen in geboekt. In 2002 zijn namelijk 120 extra

opleidingsplaatsen gerealiseerd. Het is dus niet juist dat er niets gebeurd is. Wellicht is dat een geruststelling voor mevrouw Kant.

De stuurgroep heeft een rapport gemaakt waarin een aantal standpunten wordt ingenomen. In deze stuurgroep zitten de Nederlandse Vereniging van Ziekenhuizen, de Vereniging Academische Ziekenhuizen, de Orde van Medisch Specialisten, de verpleegkundigen, kortom iedereen die er maar iets mee te maken heeft. De actiepunten in het rapport worden dus breed gedragen. Het veld moest echter nog wel de gelegenheid krijgen om te reageren op het rapport van de stuurgroep. Die reacties zijn bijna binnen. De Kamer krijgt het rapport en de reacties erop in de eerste week van maart.

Er zijn overigens al concrete acties ondernomen. Er wordt bijvoorbeeld bekeken hoe intensivisten simpeler en sneller kunnen worden opgeleid. Ik zal alle informatie opnemen in de brief die ik de Kamer per 1 maart doe toekomen. Het lijkt mij verstandig dat er naar aanleiding daarvan een debat op inhoud wordt gevoerd waarbij het rapport en de reacties erop kunnen worden betrokken.

De voorzitter: Wij zijn gekomen aan het eind van het vragenuur. Ik wil een afspraak maken. Mevrouw Kant is ontevreden en een aantal leden is ontevreden omdat er geen vragen meer konden worden gesteld omdat ik me aan het uur wil en moet houden. Wij spreken af dat een uur een uur is. Een vraag als deze valt de volgende keer over de rand.

De voorzitter: Wij zijn gekomen aan het eind van het vragenuur. Ik wil een afspraak maken. Mevrouw Kant is ontevreden en een aantal leden is ontevreden omdat er geen vragen meer konden worden gesteld, omdat ik me aan het uur wil en moet houden. Wij spreken af dat een uur een uur is. Een vraag als deze valt de volgende keer over de rand.

Regeling van werkzaamheden

De voorzitter: Het woord is aan mevrouw Noorman-den Uyl.

Mevrouw **Noorman-den Uyl** (PvdA): Voorzitter. Onlangs verscheen een